

бързаше да занесе дома дроба и червата, да ги сготви майка му за обѣдъ.

Илчо и Мирчо се срещнаха на тѣсната пжтека и се погледнаха. Илчо трепна, искри блеснаха въ очитѣ му. Той извика силно:

— Жта а а!... Жта а а!

Мирчо се облещи насреща му и извика:

— Я, бѣгай да мина! — И посегна да бутне въ калъта глухонѣмото момче.

Илчо извика още по-силно: „Жта а а!... Жта а а!“ и замахна съ дроба и червата. Черниятъ дробъ се плѣсна върху лицето на Мирчо, окървави цѣлото му лице, а червата се увиха около шията му.

Мирчо разбра веднага, че има насреща си по-силенъ противникъ и побѣгна... Добре, ама червата се бѣха увили около шията му и не го пускаха. А Илчо държеше здраво другия имъ край и викаше колкото сила имаше:

— Жта а а!... Жта а а!

Съ голѣма мжка Мирчо разкъса червата, обърна се назадъ, зацапа въ калъта до колѣне и хукна надолу изъ улицата.

Илчо остана да събира скжсанитѣ черва и парчетата отъ дроба и да вика колкото сила има.

III.

Мирчо избѣга чакъ въ квартирата си. Той бѣше много благодаренъ, че никой не видѣ тая му борба. Два дни той не ходи на училище отъ страхъ да не срещне глухонѣмото момче. На третия день отиде на училище кроткъ, смиренъ. Съ никого се не скара, на всички гледаше да послужи. Ученицитѣ се чудѣха на тая му промѣна, но тѣ не узнаха никога причината.

А Мирчо я знаеше. Знаеше я той, но се таеше, седѣше въ кжши, четѣше, учеше и пишеше уроцитѣ си, не скиташе по улицитѣ и скоро стана пръвъ ученикъ въ класа. Ако нѣкога чуеше отдалече Илчовия викъ: „Жта а а!... Жта а а!“ той запушваше ушитѣ си съ ржце и бѣгаше да се крие дома или въ училището.

Измина се така първата година въ града. Илчо не срещна своя противникъ. Измина се и втората година, Илчо забрави случката.